

Gyógyír a lovak és a szív sebeire

Vihar után

*finep
selection*

LAUREN BROOKE

2.
Vihar után

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Hálás köszönettel Linda Chapmannek.

*Jane-nek, aki megtanított nekem mindent,
ami csak a lovakra igaz.*

Első fejezet

A MY FEL AKART SIKOLTANI, amikor látta, hogy anyukája kinyitja a terepjáró sofőroldali ajtaját, de egyetlen hang sem jött ki a torkán. Meg akarta akadályozni, hogy beüljön, csakhogly képtelen volt megmozdulni. Elborzadva nézte, ahogy az anyukája bedugja a slusszkulcsot, és beindítja a motort.

Ezután változott az álom.

Már mindketten a terepjáróban ültek. Csak úgy rázkódott mögöttük a lószállító, amikor a pej csődör kirúgott félelmében. Amy próbált felébredni, de az álom nem eresztette. Ugyanaz a rémálom ejtette foglyul, amit minden egyes éjszaka újra és újra átélt.

Marion megmarkolta a kormányt.

– Nem vagyok normális! – motyogta, és kék szeme egyenesen Amyébe fúródott. – Nem lett volna szabad hagynom, hogly rábeszélj erre, Amy!

– Anya! – zokogta Amy kétségbeesetten. – Állj meg, kérlek, állj meg!

De Marion nem hallotta őt.

Hirtelen villám hasította ketté a sötét égboltot, és a lószállítóban visszhangzó patadobogást fülsüketítő dörgés nyomta el.

Amy felsikoltott a magas, ide-oda lengedező fák láttán. Az ágak összefonódtak a terepjáró felett, neki-nekiütődtek, és végigkaristolták a tréler tetejét. Az egyik ívbe feszülő faág keltette hosszas csikorgást egy ágyú hangerejével vetekedő mennydörgés követte. Egyenesen előttük lassan az útra dőlt egy fa...

– Ne! – sikította Amy. – Könyörgöm, ne!

– Amy! Amy! Ébredj fel!

Amy hirtelen megérezte, hogy valaki a vállát rázza. Kinyitotta a szemét. A kemény fapadlón hevert. A fölé hajoló nagypapája homlokát aggodalom ráncai barázdálták.

– Papa – ült fel Amy összezavarodva.

A levegőbe szimatolva megérezte az ismerős parfüm enyhe illatát. A falakat lovas fényképek díszítették. Az anyukája szobájában volt. A szék támláján kabát lógott, pont ott, ahova anya a baleset napján fektette. Az öltözőasztalon heverő hajkefét finom porréteg fedte, sörtei között ott ragadt egy-egy szőke hajszál. Az égvilágon semmi sem változott az elmúlt hat hétben – azóta, hogy Marion Fleming egy viharos éjszakán életét vesztette.

Amy gyomra összerándult az ismerős holmik láttán.

– Hogy kerültem ide?

Jack Bartlett látta az unokája arcára kiülő pánikot, úgyhogy gyorsan így szólt:

– Semmi baj, drágám. Biztos alva jártál.

– Borzasztó rémálmom volt – dadogta Amy, miközben feltápáskodott.

A szoba levegője mozdulatlan volt, csendes. Amy körbenézett, amitől hosszú, sötét hajtincsei között izzadságcseppek kezdtek csurogni.

– Most már vége – nyugtatgatta Nagyapa. – Gyere, menjünk vissza a szobádba!

Átölelte Amy vállát, és ebben a pillanatban kinyílt a szoba ajtaja. Amy nővére, Lou állt a küszöbön.

– Mi történt? – kérdezte. Rövid, világos haja az alvástól borzasan az égnek meredt. – Sikítást hallottam.

– Semmi baj – felelte gyorsan Jack Bartlett, és az ajtó felé irányította Amyt. – A húgodnak rémálma volt, és alva járt.

– Ó, Amy! – sietett oda hozzá Lou.

– Jól vagyok – mondta Amy.

Elhúzódtott a nagypapától, és elviharzott Lou mellett, az ajtó felé. Mielőbb ki akart szabadulni onnan. Egyszerűen elviselhetetlennek találta – hiszen az anyukája soha többé nem tér vissza!

A takarója hűvös volt, de azért magára húzta. Nagyapa és Lou utána jöttek, és Amy látta, hogy a nagypapája odasúgott valamit Lou-nak, mire a nővére bólintott.

– Reggel találkozunk! – szólt oda gyengéden Amynek Lou, majd magukra hagyta őket.

Nagyapa közelebb jött, és leült Amy ágyára.

– Jól vagyok, papa – bizonygatta Amy. – Te is visszafekhetsz.

– Egy kicsit azért még maradok – felelte Nagyapa.

Amy túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy vitatkozzon, úgyhogy ledőlt a párnájára. Lehunyta a szemét, de a rémálom még mindig ott lebegett a tudata peremén. Pislogott egyet.

– Ó, papa! – nyitotta ki a szemét gyorsan.

– Ne aggódj, itt vagyok – felelte Nagyapa gyengéden, és megsimogatta Amy haját. – Aludj szépen, drágám!

*

Amikor Amy másnap reggel felébredt, Nagyapa már nem volt ott. Mint mindig, most is az jutott először az eszébe, hogy talán az elmúlt hat hét meg sem történt. Annyira vágyott rá! De miközben a függönyön keresztül átszűrődő halovány reggeli fényt figyelte, jeges bizonyossággal tudatosult benne a valóság: az anyukája meghalt, még hozzá az ő hibájából.

Amy felült, és átölelte a térdét. Ha nem akarta volna olyan kétségbeesetten megmenteni a pej csődör Spartant abból a melléképületből, ahol a tolvajok hagyták, akkor az anyukája sosem indult volna el a viharban, és nem szenvedett volna balesetet. Ő könyörgött, hogy menjenek. Rosszul lett a szívét mardosó büntudattól.

Felkelt az ágyból, felhúzta a farmerjét, és elhúzta a függönyt. Az ablaka pont Heartland elülső istállóira nézett, és látta az elkerített füves részeket is, tele legelésző és a korai napfény csendjében szundikáló lovakkal. Átlépett a padlót borító ruha- és újsághalmon, és lesietett a földszintre. Ki akart menni, hogy nekilásson a ház körüli munkáknak. Nem akart az anyukájára gondolni – ahogyan arra sem, hogy mit tartogatott számára az előtte álló nap.

*

Aznap délután Amy az elülső épület egyik istállójában állt, és épp szalmát szórt a vastag, friss alomra. Porszemek lebegtek-táncoltak a bokszejtő felett beszökő napfényben. Amynek eszébe jutott Spartan. Holnap pontosan ott fog állni, ahol most ő. Majdnem rosszul lett a gondolattól. Olyan kegyetlen az élet!

– Kész vagy? – kukkantott be Ty, Heartland tizenhét éves lovása az ajtó felett. Valószínűleg látta az Amy arcára kiülő aggodalmat, mert hirtelen összehúzta a szemöldökét. Belépett, és így szólt: – Amy... Minden rendben?

Amy csupán bólintott, nem mert megszólalni.

– Amy – ismételte Ty gyengéden a nevét, majd körbenézett az istállóban. – Spartanon gondolkozol? – Amy ismét bólintott. – Nem lesz semmi baj – szorította meg a lány karját együtt érzően. – Majd meglátod.

Hirtelen nyikorgást hallottak az udvarról: kinyílt a lakóház ajtaja.

– Amy! – kiáltotta Jack Bartlett. – Mindjárt indulnunk kell!

Amy az ajtóhoz lépett, hogy kiszóljon:

– Jövök!

– Jobb, ha rendbe szedem magam. Egy perc az egész, mindjárt ott leszek a háznál – mondta Ty, majd kilépett az istállóból, és végigsietett az udvaron.

Amy becsukta a boksajtót, és még egyszer körbepillantott. Másnap már itt lesz a pej ló. Át fog nézni az ajtó felett, azt várja, hogy Heartland összes többi lovához hasonlóan megetessék, lecsutakolják, gondoskodjanak róla. Amy megborzongott. Ugyan már! Úgysem fog átlagos lóként tekinteni Spartanre.

Lassan elindult a fehérre meszelt lakóépület felé, majd odaérve belépett a hátsó ajtón. Nagyapa és Lou halkan beszélgetett a konyhában. Mindketten feketébe öltöztek. Az asztalon egy csokor fehér lilium hevert, fekete szalaggal átkötve. Édes, nehéz illata belengte a helyiséget.

– Nemsokára indulnunk kell – szólalt meg Jack Bartlett. – Úgy beszéltek meg, hogy fél hatkor találkozunk Scott-tal és Matt-tel.

Amy bólintott.

– Csak gyorsan átöltözöm – indult el a lépcső felé.

A szobájába érve felkapta a hajkeféjét, és gyorsan megfésülte sötét, gesztenyebarna haját, amit aztán összecsavart, és egy csattal rögzített a feje tetején. A földre dobta a farmerjét és a pólóját, és felhúzott egy hosszú, ujjatlan fekete ruhát. Belenézett az öltözőasztal tükrebe. Szürke szeme hatalmasnak tűnt.

Pillantása az anyukájáról készült, bekeretezett fotóra esett, amit a tükör mellett tartott. A kezébe vette. Ez volt az egyik kedvenc képe. A pár héttel a baleset előtt készült fotón az anyukája a kapu mellett állt, és nevetve simogatta Pegazust. Fájdalom hasított Amy mellkasába.

– Amy! – kiáltott fel Lou.

Letette a képet, felkapott egy papírdarabot az íróasztaláról, gyorsan összehajtotta és zsebre tette.

A lépcső aljában álló Lou általában nyugodt arcán most némi feszültség tükröződött.

– Kész vagy? – kérdezte az angol bentlakásos iskolában magára szedett brit akcentussal. Gyakran rövidebben ejtette a magánhangzókat, és elharapta a szavak végét.

Amy a zsebébe dugott papírlappal játszadozva felelt:

– Igen, kész vagyok.

Átvágtak a konyhán.

Ty már az ajtóban várta őket. Hosszú, sötét haját hátrafésülte, és át is öltözött: tiszta, fehér inget és fekete nadrágot viselt. Aggodalmas pillantással nézett Amy szemébe, aki cserébe kipréselt magából egy halovány mosolyt.

– Akkor induljunk! – nyitotta ki Jack Bartlett a hátsó ajtót.

*

Néma csendben telt az út a temetőig. Scott Trewin, a helyi állatorvos és az öccse, Matt már a parkolóban vártak rájuk, amikor megérkeztek.

– Szia! – köszönt Matt csendesen, amikor Amy kiszállt a kocsiból.

Matt és Amy egy iskolába jártak, és barátok voltak. Régebben Matt többször is jelezte, hogy nem bánná, ha több lenne köztük pusztán barátságánál, de ma csupán barátként volt jelen. Arcára aggodalom és együttérzés ült ki.

– Hogy vagy? – mosolygott melegen Amyre.

Amy bólintott.

– Egész jól.

Miközben átvágtak a temetőn, Amy a szertartáson gondolkozott. Aznap reggel rakták le az anyukája sírkövét, és Amy szeretett volna rendesen elbúcsúzni tőle. A hivatalos temetésre pár nappal a baleset után került sor, hat héttel ezelőtt, amikor Amy még kómában feküdt a kórházban.

Odaértek az árnyékos zughoz, ahová Marion sírköve került. Tőle balra egy régebbi sírkő állt, meglátszott már rajta az idő vasfoga, de magát a sírt rendesen gondozták. Amy látta, hogy Nagyapa pillantása odavándorol. A férfi odalépett a sírkőhöz, gyengéden megérintette, és lehunyta a szemét.

Jack Bartlett feleségének a sírja volt, a nagymamáé, aki még a most huszonkét éves Lou születése előtt hunyt el.

Nagyapa pár másodperc után visszatért a többiekhez. Megköszönte a torkát, és így szólt:

– Köszönöm, hogy eljöttetek. Amint azt mind tudjátok, azért gyűltünk ma össze, hogy végső búcsút vegyünk Mariontól. – Körbenézett, és folytatta: – A lányomtól, aki egyben édesanya és barát is volt. Mindannyiunknak megvannak a saját különleges emlékeink

vele kapcsolatban. Megnevettetett, felszárította a könnyeinket, meghallgatott, segített és szeretett bennünket. Befogadta a lovakat Heartlanden, és igazi szenvedéllyel gondozta, gyógyította őket. Marion szeretete nem ismert határokat, és büszke vagyok rá, hogy az én lányom volt.

A nagypapája beszéde közben Amy a világosszürke sírkövet, a tövénél elterülő, még mindig friss és némileg nedves földet és a sírra halmozott virágokat figyelte.

Nagyapa szavai egyik fülén bementek, a másikon kijöttek – nem igazán fogta fel az értelmüket. Száraz szemmel a sírkövön olvasható szövegre meredve újra és újra elolvasta az anyukája nevét, a születése és a halála évét. Louval és Nagypapával közösen választották a szöveget.

A lelke Heartlanden él tovább.

– Amy – szólalt meg Nagyapa halkan, visszarántva őt a valóságba –, felolvasnád a verset, amit anyukád emlékére választottál?

Amy előrelépett, letérdelt, és a sírkő tövéhez fektette a liliomokat. Ezután visszament Lou mellé, aki könnyes szemmel megszorította a kezét. Amy előhúzta az összehajtott papírlapot a zsebéből, és ki nyitotta.

– Anya nagyon szerette ezt a verset – mondta halkan. – Kitűzte a tükörre a szobájában. Aputól kapta, amikor meghalt az első lova. Az a címe, hogy „Az életem”, Leo Marks írta.

Lenézett a gyűrt papírra, és olvasni kezdte:

*„Az életem
A mindenem,*

*És az életem
A tiéd.”*

Olvasás közben Amy észrevette, hogy Lounak nehezeére esik megőriznie a nyugodtságát, Nagyapa pedig végighúzta a kezét a szemén. Amy várta, hogy őt is elöntsék a könnyek, de nem történt meg. Tiszta hangon, ködös elmével olvasta tovább a verset.

*„Az élet iránti
Szeretetem is
A tiéd, a tiéd, a tiéd.
Álom vár rám,
Szunnyadás,
Ám a halál csupán megállás.
Hiszen éveim békéje
A hosszú, zöld fűben
Csak a tiéd, a tiéd, a tiéd.”*

Lou hangosan felzokogott. Amy kezdett kétségbeesni. Miért nem érez semmit? Miért nem sír? A vers utolsó szavai után lassan előresétált.

– Isten veled, anya! – suttogta, miközben megérintette a sírkövet.
– Heartlanden tovább folyik majd a munka. Megígérem!

Nagyapa mögé lépett, és a vállára tette a kezét. Amy hátrafordult, mire a nagypapája homlokon csókolta. Egy pillanatig néma csendben álltak.

A kis társaság lassan visszasétált a parkolóba. Mindenki a saját gondolataiba mélyedve lépkedett. Ty Amy mellett volt.

– Jól vagy? – kérdezte Amy arcát vizslatva.

Amy tudta, hogy a fiút meglepte a könnyek hiánya. Nem az a fajta volt, aki szándékosan magába fojtotta az érzelmeit. De nem is tudatos döntésről volt szó. Szeretett volna sírva fakadni, nagyon is, de valami meggátolta benne.

– Igen – válaszolta. Hálásan elmosolyodott. – Köszönöm, hogy eljöttél, Ty.

– Mindenképp itt akartam lenni. – Ty megrázta a fejét. Sötét tekintete érzelmekkel telin csillogott. – Anyukádnak köszönhetően hiszek abban, hogy képes vagyok segíteni a lovakon. Azért hagytam abba a középiskolát, mert tudtam, hogy rengeteget tanulhatok tőle. Olyan fontos dolgokat, amiket az iskolában soha... – Ty hangjában zavarodottság és a veszteség fájdalma csendült. – Képtelen vagyok elhinni, hogy már nincs közöttünk.

Amy megérintette Ty karját, mire a fiú gyorsan az övére tette a kezét.

– Amy! – Amy ugrott egyet ijedtében, és megfordult. Scott lépett oda mellé. – Az a vers csodás volt – nézett le rá a férfi. – Nem csodálom, hogy ilyen sokat jelentett Marionnak.

– Tudom – felelte Amy. Scott egyenesen az arcát nézte, mire Amy gyorsan témát váltott, nehogy észrevegye, hogy nem sírt. – Hogy... hogy vagy Spartan?

Azonnal görcsbe rándult a gyomra, ahogy kiejtette a ló nevét. *Spartan*. Scott választotta.

– Nagyon fel van dűlve – válaszolta Scott. – Fizikailag javul, de még mindig a trauma hatása alatt van. Ideges, és fél az emberektől. Rossz hatással volt rá a baleset.

Amyt elöntötte a büntudat.

Scott biztató pillantást vetett rá.

– De te biztosan megbirkózol vele, Amy – mondta. – Ha valakinek, neked biztos menni fog.

*

Másnap délután háromkor Amy várta, hogy Scott megérkezzen Spartannel. Lou és Nagyapa épp bevásárolt, Ty pedig szabadnapos volt, úgyhogy Matt átjött látogatóba.

A fiú végigrúgott egy követ a feljárón.

– Scott nemsokára ideér – pillantott az órájára. – Azt mondta, valamivel három előtt itt lesz.

– Tudom – bólintott Amy.

Hevesebben vert a szíve a gondolatra, hogy hamarosan viszontlátja Spartant. Örült neki, hogy Matt vele volt. Bár a fiú nem volt annyira odáig a lovakért, és nem is értette teljesen, miként érzi magát Amy, könnyebb volt, hogy mellette áll.

– Beszéltél Sorayával mostanában? – kérdezte Matt.

– Múlt héten kaptam tőle levelet – felelte Amy. Soraya Martin a legjobb barátnője volt. Épp egy lovas táborban nyaralt, és Amy nehezen viselte, hogy nem beszélhet vele gyakrabban. – Azt írta, jól érzi magát.

– Mikor jön haza?

– Három hét múlva – válaszolta Amy. – Már alig várom!

Idegesen az órájára pillantott. Merre jár Scott? Miért késik? Már ide kellett volna érnie.

Odasétált az istálló végében álldogáló hatalmas, szürke lóhoz, és megsimogatta, mire a ló lelkesen nekinyomta az orrát a kezének. Amy halványan elmosolyodott. Nem számít, milyen rosszul érezte magát, Pegazus mindig megértette őt. Az apja lova volt – az egyik

legjobb ugróló az egész világon. Csakhogy tizenkét évvel ezelőtt bal-
eset történt Londonban: az apja többé nem lovagolhatott, Pegazus
pedig fizikailag és lelkileg is megszenvedte az esetet.

Amy megcsókolta Pegazus puha orrát. Az anyukája Pegazust ápol-
gatva tanulta meg az alternatív terápiák minden csínját-bínját, és ez
ösztönözte arra, hogy megalapítsa Heartlandet – a lovak menedékét
–, miután tönkrement a Tim Fleminggel kötött házassága.

Matt Amyhez lépett.

– Már húsz perce itt kellene lennie – aggodalmaskodott az órájá-
ra pillantva. – Remélem, nem történt semmi baj.

Amy ellépett Pegazustól, és megütötte a fülét a bekötőúton végig-
guruló autó zúgása.

– Biztos ő az – mondta gyorsan.

Pár másodperccel később be is fordult Scott viharvert terepjárója
a sarkon, mögötte egy himbálózó lószállító utánfutóval. Ahogy kö-
zelebb ért, a fémnek csattanó paták zaját hallották. Amy és Matt ide-
gesen egymásra pillantott.

A terepjáró megállt mellettük. Scott leállította a motort, és kiug-
rott.

– Nem semmi út volt! – szólalt meg. Nyúzott arccal az utánfutó
felé biccentett. – Egyszer azt hittem, Spartan ki fog törni hátul. Vé-
gig rugdosta a tréler.

Egy pillanatra elhallgattak, majd hirtelen éles nyerítés harsant, te-
le dühvel, haraggal. Amy ugrott egyet, amikor Spartan patája neki-
vágódott a közvetlenül mellette álló tréler falának.

– Hű! – lepődött meg Matt. – Nagyon dühösnek tűnik.

– Az is. – Scott Amyre pillantott. – Jobb, ha kihozzuk. Bemegyek,
és megfogom, amíg ti ketten leeresztitek hátul a rámpát.

Scott az oldalsó ajtón bement a trélerbe. Ismét patadobogást hallottak, és a lószállító megremegett.

Amy torkában dobogó szívvel kerülte meg az utánfutót, hogy leereszse a rámpát. Spartan néhány pillanaton belül kijön. Úgy emlékezett rá, ahogyan aznap este az anyukájával befogták – gyönyörű, békés jószágként. Hihetetlenül barátságos volt egy csődörhöz képest, főleg úgy, hogy bezárták egy sötét istállóba. De már nem volt csődör. Scott kiherélte, amikor úgy tűnt, felépül és Heartlandre szállíthatja, hogy meggyógyítsák, és új otthont keressenek neki.

– Gyerünk! – szölt ki az állatorvos.

Amy és Matt leengedte a rámpát, és még épp időben ugrottak földre, ugyanis Spartan hangos nyerítéssel előreugrott.

– Nyugalom! Nyugi! – kiáltotta Scott.

A ló előreugrott, és végigdübörgött a rámpán. Megtorpant, és alaposan megnézte magának a legelőket és a kerítéseket. Pej szőre izzadágtól csillogott, szemében tűz égett.

Amy dermedten állt. Alig ismerte meg Spartant. Az első alkalommal látott bizalom és nyitottság teljesen eltűnt a pillantásából, a helyére düh és félelem költözött. A hátát és az oldalát csúnya hegek borították. Amyt elöntötte a büntudat. Hirtelen kétségbeesett vágyat érzett arra, hogy sarkon forduljon és elszaladjon – még hozzá jó messzire.

Spartan hirtelen megérezte Amy illatát, és oldalra kapta a fejét. Dühös nyerítéssel, nyitott szájjal, a fülét leszorítva nekiugrott. Amy hátrahőkölt.

Scottnak csak nagy nehezen sikerült féken tartania a lovat.

– Jól vagy? – kérdezte aggódalmasan.

– Semmi bajom – lehelte Amy.

– Jobb, ha bevisszük a boksza – mondta Scott.

– Majd én kinyitom az ajtót – ajánlotta fel Matt.

Óvatosan elment Spartan mellett, és átsietett az udvaron. Scott utánavezette a lovat. Spartan a fejét rázva ügetett mellette. Nem akarta levenni Amyről a szemét, de Scott hangja és a kötőfék továbbhatalásra ösztökölte.

Scott bevitte a boksza, és bezárta mögötte az ajtót.

– Sajnálom, ami odakint történt – szabadkozott Amynek. – Nem tudom, mi ütött belé. Nem volt könnyű dolgunk vele, de még senkinek sem ugrott így neki.

– Biztos csak azért történt, mert eddig be volt zárva a trélerbe – igyekezett logikus magyarázatot találni Amy. – Eszébe juttatta a balesetet.

Odalépett az ajtóhoz, és belesett. Észrevette, hogy Spartan megmerevedik, amikor meglátta őt, és a következő pillanatban mindenféle előjel nélkül az ajtónak ugrott. Csupán pár centire csattant a foga Amy karjától.

– Hé! – üvöltött rá Scott a lóra.

Spartan visszahúzódott a boksza hátuljába.

– Mi ütött belé? – kérdezte Matt Amytől.

Amy gyorsan Scott felé fordult.

– Utál engem, igaz? Tudja, hogy miattam történt a baleset.

– Nem *utál* – felelte Scott gyorsan. – A lovak nem haragtartó állatok. Ezt te is tudod. De összekötött téged a balesettel. Valószínűleg azért támad, mert fél, hogy ha közel enged magához, megint valami hasonló történik majd vele.

– Akkor mit csináljon Amy, Scott? – kérdezte Matt aggódalmasan a bátyjától.

– El kell érnie, hogy ismét megbízzon benne – válaszolta Scott. Amy szemébe nézve folytatta: – Hosszas, nehézkes feladat lesz, de már máskor is sikerült.

Amy legszívesebben kiabálni kezdett volna: *Persze, de akkor anya még élt, és a ló nem félt tőlem!*

Scott nyilván leolvashatta az arcáról a kétségeit.

– Menni fog, Amy. Talán te vagy az *egyetlen*, akinek sikerülhet. Ha Spartan elfogad téged, és ismét megbízik benned, akkor másokat is közel enged majd magához.

Amy nyelt egyet. Mindennap foglalkoznia kell majd Spartannel, belenézni a dühtől csillogó szempárba, elviselni a megvetését. Nem volt benne biztos, hogy készen áll erre.

Scott tanulmányozni kezdte őt.

– Figyelj, ha nagyon nem szeretnéd, akkor ne emészd magad emiatt – szólalt meg. – Megpróbálok keresni neki egy másik helyet.

Bár Scott nem mutatta a csalódottságát, Amy tudta, hogy nem lenne egyszerű feladat találni valakit, aki segítene Spartanon. Nyelt egy nagyot.

– Nem, majd én megoldom – felelte.

Scott elmosolyodott.

– Szuper! – szorította meg Amy vállát. – És egy pillanatig se aggódj! Tudom, hogy menni fog.

Amy Spartan ajtajára pillantott, és azt kívánta, bár ő is ennyire biztos lenne ebben.

Második fejezet

MAGÁRA HAGYTÁK SPARTANT, HOGY LENYUGODJON, és Scott megkérdezte, ránézhet-e Cukorfalatra.
– Persze – bólintott Amy.

Cukorfalat az a shetlandi póni volt, amit Amy gyógyított meg.

Miközben átsétáltak az udvaron, elhaladtak a karámnál, és Amy megállt, hogy megpaskoljon egy fakó pónit, ami épp kikukucskált a kerítés felett.

– Szia! – köszöntötte Amy.

Naptáncos válaszképpen prüszkölt egyet, és szeretettel Amy mellkasához nyomta a fejét.

– Jól néz ki – jegyezte meg Scott.

– Igen – bólintott Amy.

Adott egy-két mentacukrot Naptáncosnak. A póni túl kiszámíthatatlan és rakoncátlan volt ahhoz, hogy máshova kerüljön, úgyhogy Heartland kevés állandó lakosa közé tartozott. Bár mindenki mással csúnyán viselkedett, Amyért odáig volt, és ha épp úgy alakult, el-eljártak a helyi díjugrató bajnokságokra.

– Szóval hogy van mostanában Cukorfalat? – érdeklődött Scott, miközben tovább sétáltak, és beléptek az udvar végében álló tizenkét állásos istállóba.

– Egyre jobban – felelte Amy. – Már rendesen eszik.

Cukorfalat három hétre élelem nélkül és egyedül maradt az istállójában, amikor a tulajdonosa, az idős Mrs. Bell meghalt. Heartlandre érve már teljesen belebetegedett a gyászba, nem volt hajlandó enni, és nagyon rosszul lett, gócos tüdőgyulladást kapott. Olyan borzasztó állapotba került, hogy egészen egy héttel ezelőttig attól féltek, elveszítik – ám ekkor csodával határos módon enni kezdett, és azóta egyre javult az állapota.

Cukorfalat a szénahálója mellett állt. Üdvözlésképp halkan felnyihogott, és odasétált a jövevényekhez.

– Nagyon jól fest – állapította meg Scott, és megsimogatta a shetlandi póni dús, lenszínű sörényét. – Milyen szereket használtak?

Amy végigvette a Cukorfalat kezeléséhez használt gyógynövényeket és az aromaterápiás olajakat.

– Hígított narancsvirágolajat a masszázshoz, az etetéshez pedig fokhagymát, görögszénamagot és csalánt – sorolta. – Úgy tűnik, bevált.

– Az nem kifejezés! – lelkesedett Scott elismerően. Ellenőrizte Cukorfalat légzését és szívverését. – Gyorsan javul az állapota.

– Hát, igazából Lou gondoskodik róla – vallotta be Amy.

– Lou? – visszhangozta Scott.

Amyt is meglepte a dolog. Az apjuk balesete és a szülei az azt követő válása óta Lou hallani sem akart a lovakról. Még akkor is nagy ívben kerülte őket, amikor az anyukájuk halála után Heartlandre utazott. A kis shetlandi póninak azonban sikerült megnyíltatnia Lou szívét, akit annyira megérintett Cukorfalat tragédiája, hogy azóta ő gondozta.

– Minden szabadidejét vele tölti – jegyezte meg Amy.

– Meddig marad Lou? – kérdezte Matt.

– Hát, azt mondta a munkahelyén, hogy őszig biztos nem megy vissza – válaszolta Amy.

Hálásan megpaskolta Cukorfalatot. Ha ő nem lett volna, Lou már *réges-régen* visszatért volna a manhattani menő állásához.

– És mi lesz, ha visszamegy? – fűzte tovább a szót Scott.

Amy vállat vont. Nem akart ezen gondolkozni. Télen, amikor neki már iskolába kell járnia, valahogy előteremtik a pénzt, hogy felfogadjanak még egy lovászt – ha nem megy, kénytelenek lesznek megválni néhány lótól.

– Talán meggondolja magát – mondta végül optimistán.

– Szerinted van rá esély? – lepődött meg Scott. – Azt hittem, nagyon odáig van a városi életért.

– Ez igaz – ismerte el Amy. Lou *tényleg* odáig volt a munkájáért... A munkájáért, a lakásáért meg a pasijáért, Carlért. – De úgy látom, jól érzi magát itt. Nem is tudom... *Talán* itt marad.

Ekkor autózúgást hallottak a ház irányából.

– Biztos hazaértek Nagyapával – jegyezte meg Amy.

Átvágtak az udvaron. Jack Bartlett kombija a ház előtt állt, és Louval épp kiszálltak az autóból.

– Sziasztok! – kiáltotta Amy.

– Sziasztok! – üdvözölte őket Nagyapa. – Ezek szerint Spartan már itt van, igaz?

– Igen. Az utolsó bokszbán – válaszolta Amy.

Nagyapa és Lou kíváncsian odasétált. Amy a hátsó ajtónál álló, üdítő szürcsölő Mattre pillantott, majd utánuk sietett.

– Ne menjetek túl közel! – figyelmeztette őket.

Nagyapa megtorpant.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Miért ne? – Tanulmányozni kezdte Amy arcát, és a szemében aggodalom csillant. – Nem veszélyes, *ugye?*

– Nem, nem, dehogyis! – vágta rá Amy. – Csak egy kicsit felzaklatta az utazás.

– Szép jószág – jegyezte meg Nagyapa az ajtó felett bepillantva. – Ahogy látom, egy Morgan*.

Scott Amyhez fordult.

– Most már mennem kell. Csörögj rám, ha felmerül bármi kérdés, ha nem, pár nap múlva beugrok. – Elmosolyodott. – Ó, és sok szerencsét! – Matthez fordulva így folytatta: – Elvigyelek?

– Aha, köszí – bólintott Matt.

Elköszöntek, aztán elindultak Scott terepjárójához. A motor köhögve beindult, majd a kocsi és a lószállító tréler egy jó adag füst kíséretében elötykölődött.

*

Aznap éjjel Amy sokáig olvasott az ágyban. Nem akart elaludni, félt, hogy megint rémálom kísérti majd. Nagy nehezen ébren maradt, és egyre csak olvasott, de ahogy teltek az órák, egyre jobban elmosódott a szöveg, a szeme pedig le-lecsukódott.

Sötétben volt. De hol? Négy fából készült fal vette körül. Egy istállóféleség lehetett. Esőcseppek kopogtak a bádogtetőn, és odakint üvöltött a szél. Bár fogalma sem volt, hogy került a sötét, zárt helyre, leküzdhetetlen vágyat érzett a menekülésre. Aggodalmasan az ajtó felé indult. Hirtelen mennydörgés törte meg a csendet, majd az ajtó lassan, nyekeregve kinyílt.

– Anya! – állt el Amy lélegzete.

* Kitartó munkabírási, erős fizikumú ló. Amerika első elismert lófajtája.